

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 559/2014-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverenom zasadnutí senátu 24. septembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť F. M. vo veci namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 1, 2, 3, 4 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na zákonného sudcu zaručeného v čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a práva na obhajobu zaručeného v čl. 6 ods. 3 písm. b) a c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj namietaného porušenia čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Obvodného oddelenia Policajného zboru Krásno nad Kysucou v konaní vedenom pod ČVS: ORP-593/KK-CA-2013 a postupom Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 98/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť F. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. septembra 2013 doručená a 19. septembra 2013 a 26. marca 2014 doplnená sťažnosť F. M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 1, 2, 3, 4 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na zákonného sudcu zaručeného v čl. 48 ods. 1 ústavy, práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na obhajobu zaručeného v čl. 6 ods. 3 písm. b) a c) dohovoru, ako aj porušenie čl. 17 dohovoru postupom Obvodného oddelenia Policajného zboru Krásno nad Kysucou (ďalej len „oddelenie PZ“) v konaní vedenom pod ČVS: ORP 593/KK-CA-2013 a postupom Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 98/2013.

Zo sťažnosti, z jej doplnení a jej príloh vyplýva, že poverený príslušník oddelenia PZ v konaní vedenom pod ČVS: ORP-593/KK-CA-2013 trestne stíhal sťažovateľa pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona.

V prípravnom konaní sa mal, podľa názoru sťažovateľa, poverený príslušník oddelenia PZ dopustiť zásahu do základného práva sťažovateľa na obhajobu, a to tak pred, ako aj po vznesení obvinenia. V konkrétnostiach sťažovateľ uvádza, že poverený príslušník oddelenia PZ do zápisnice o jeho výsluchu ešte ako svedka dopisoval bez jeho vedomia ďalší text, že *„netrvám na prítomnosti advokáta pri rekognícii naživo...“*. Sťažovateľ poukazuje aj na nezákonné vykonanie rekognície, ktorá sa napokon *„naživo ani neuskutočnila“*, ale došlo k znovupoznávaniu formou predloženia fotografií, avšak znovupoznávajúca osoba mala sťažovateľa predtým *„na polícii“* vidieť.

Ďalšou námietkou vo vzťahu k postupu povereného príslušníka oddelenia PZ je tvrdenie sťažovateľa, že ním vyhotovený záznam o nazretí do vyšetrovacieho spisu

z 10. mája 2013 je «len intrigou a podvodom policajta... voči mojej osobe, pri krátení mi práva obhajoby dodatočným upravovaním úradných zápisníc a záznamov proti mne a bez môjho vedomia, lebo som ani nevedel, že existuje „záznam o nazretí do vyšetrovacieho spisu“, tento som videl až pri oboznamovaní sa s výsledkami vyšetrovania.».

Pochybením povereného príslušníka oddelenia PZ mala byť aj skutočnosť, že pri vyšetrovacom úkone – prehliadke iných priestorov – do zápisnice nezapísal „*dôkazné listiny pre moju obhajobu..., a to tri... kusy parkovacích lístkov z areálu nemocnice v Čadci...*“.

Napokon poverenému príslušníkovi oddelenia PZ sťažovateľ vytýka porušenie práva na obhajobu aj tým, že mu nebolo „započítaných“ 14 hodín obmedzenia osobnej slobody pri predvedení na „políciu“.

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ namietal, že 8. augusta 2013 podal prostredníctvom obhajcu Okresnej prokuratúry Čadca (ďalej len „okresná prokuratúra“) žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu. Okresná prokuratúra tejto žiadosti nevyhovela a 13. augusta 2013 ju podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku predložila okresnému súdu na rozhodnutie o nej. Okresný súd však o žiadosti sťažovateľa nerozhodoval, ale 23. augusta 2013 rozhodol vo veci samej, a to vydaním trestného rozkazu podľa § 353 ods. 1 Trestného poriadku, ktorým sťažovateľa uznal vinným zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) a 3 písm. b) Trestného zákona a prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona a odsúdil ho podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 41 ods. 1 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov so zaradením na jeho výkon do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Podľa názoru sťažovateľa nerozhodnutím o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu podanej 8. augusta 2013 došlo k zásahu do jeho práva garantovaného mu ústavou.

Napokon sťažovateľ namieta, že mu „*Bol... odobraný zákonný sudca J. K., ktorý mi bol ako prvý pridelený elektronickým výberom na Okresnom súde v Čadci.*

Samosudca M. G. ma odsúdil Trestným rozkazom ako nezákonne pridelený sudca s krátením mi práva obhajoby, aj uprením mi práva – skúmania dôvodov väzby na moju žiadosť a po ukončení výsledkov vyšetrovania, tak ako to nariaďuje zákon.“.

Vzhľadom na uvedené navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie ním popísaných základných práv zaručených mu ústavou, ako aj označených práv zaručených dohovorom postupom povereného príslušníka oddelenia PZ v konaní vedenom pod ČVS: ORP-593/KK-CA-2013 a postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 98/2013 a zároveň žiadal o priznanie „nemajetkovej ujmy“ v sume 15 000 €.

Sťažovateľ zároveň predložil „*Splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľa advokátom*“, ktorý mu „*bude pridelený k tejto... Ústavnej sťažnosti*“.

II.

Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 77/05, III. ÚS 80/2010).

1. K namietanému porušeniu základných práv zaručených v čl. 17 ods. 3 a 4 ústavy a práv zaručených v čl. 5 ods. 1 a 4 a čl. 6 ods. 3 písm. b) a c) dohovoru a namietanému porušeniu čl. 17 dohovoru postupom oddelenia PZ v konaní vedenom pod ČVS: ORP-593/KK-CA-2013

Podľa § 230 ods. 1 Trestného poriadku dozor nad dodržiavaním zákonnosti pred začatím trestného stíhania a v prípravnom konaní vykonáva prokurátor.

Podľa § 210 Trestného poriadku obvinený, poškodený a zúčastnená osoba majú právo kedykoľvek v priebehu vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania žiadať prokurátora, aby bol preskúmaný postup policajta, najmä aby boli odstránené priet'ahy alebo iné nedostatky vo vyšetrovaní alebo skrátenom vyšetrovaní. Policajt musí žiadosť prokurátorovi bez meškania predložiť. Prokurátor je povinný žiadosť preskúmať a o výsledku žiadateľa upovedomiť.

Z citovaných ustanovení Trestného poriadku – procesného predpisu, ktorým sa konanie riadilo – vyplýva, že sťažovateľ mal možnosť dať preskúmať postup povereného príslušníka oddelenia PZ príslušnému prokurátorovi, ktorý nad zákonnosťou v prípravnom konaní vykonával dozor. Zo sťažnosti sťažovateľa ani z jej príloh nevyplýva, že by sťažovateľ využil prostriedok, ktorý mu Trestný poriadok poskytuje na ochranu svojich práv. A ak tak aj urobil, prípadný postup okresnej prokuratúry nenamietal.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Za tejto situácie by ústavný súd musel sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

Navyše, sťažovateľovi ako obvinenému (obžalovanému) v trestnom konaní nič nebránilo porušenie základného práva na obhajobu (aj ak k nemu došlo v prípravnom konaní) namietat' v konaní pred všeobecnými súdmi, a to jednako v základnom konaní, ako aj v odvolacom a aj v dovolacom konaní, a vzhľadom na povinnosť všeobecného súdu poskytnúť ochranu základnému právu alebo slobode v prípade zistenia neoprávneného zásahu do nich. Právomoc všeobecného súdu predchádza právomoci ústavného súdu, čo

vyplýva aj zo zásady subsidiarity zakotvenej v čl. 127 ods. 1 in fine („*ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd*“).

Tento záver svedčí aj o nedostatku právomoci ústavného súdu na preskúmanie tejto časti sťažnosti, čo takisto predstavuje dôvod na jej odmietnutie opäť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ vo vzťahu k postupu povereného príslušníka oddelenia PZ namietal aj porušenie čl. 17 dohovoru, podľa ktorého nič v tomto dohovore sa nemôže vykladať tak, akoby dávalo štátu, skupine alebo jednotlivcovi akékoľvek právo vyvíjať činnosť alebo dopúšťať sa činov zameraných na zničenie ktoréhokoľvek z tu priznaných práv a slobôd alebo na obmedzovanie týchto práv a slobôd vo väčšom rozsahu, ako to dohovor ustanovuje.

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 17 dohovoru poukazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorej vyplýva, že uvedený článok iba dopĺňa ostatné hmotnoprávne ustanovenia dohovoru a jeho protokolov. Tento článok však nemá vlastnú nezávislú existenciu, ale je účinný len vo vzťahu k právam a slobodám, ktoré sú zaručené ustanoveniami dohovoru (IV. ÚS 47/05).

Nič to však nemení na skutočnosti, že sťažovateľ porušenie čl. 17 dohovoru len konštatuje, pričom neuviedol dôvody, v čom podľa neho napadnutým postupom povereného príslušníka oddelenia PZ došlo k porušeniu označeného článku, preto v tejto časti by bolo možné sťažnosť odmietnuť aj ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu základného práva na osobnú slobodu, základného práva na obhajobu a základného práva na zákonného sudcu postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 98/2013

2.1 Sťažovateľ namieta porušenie základného práva na osobnú slobodu postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 98/2013, ku ktorému malo dôjsť tým, že okresný súd nerozhodol o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu z 8. augusta 2013.

Hoci sťažovateľ v sťažnosti nekonkretizoval základné právo zaručené ústavou, ktoré malo byť porušené, presným označením čísla článku ústavy z obsahu sťažnosti vyplýva, že namietané je porušenie základného práva na osobnú slobodu v súvislosti s rozhodovaním (nerozhodnutím) o väzbe. Vo vzťahu k dohovoru namietal sťažovateľ porušenie čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:

- a) zákonné uväznenie po odsúdení príslušným súdom;...
- c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné...

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Pri preskúmaní námietok sťažovateľa mal ústavný súd na pamäti, že účelom čl. 5 ods. 4 dohovoru aj čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy je poskytnutie práva osobám, ktoré boli pozbavené osobnej slobody, spočívajúceho v možnosti súdnej kontroly rozhodnutí a opatrení, na základe ktorých bol zásah do ich osobnej slobody vykonaný. Medzi záruky, ktoré garantujú tieto články, nepochybne patrí aj právo osoby predložiť súdu argumenty a vyjadrenia proti svojmu ponechaniu vo väzbe (napr. III. ÚS 84/06, III. ÚS 291/06), ako aj právo osoby na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (obdobne napr. III. ÚS 374/09).

Zo sťažnosti, z jej príloh, ako aj zo súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 3 T 98/2013 vyžiadanych písomných dokladov ústavný súd zistil takýto priebeh relevantnej časti konania v sťažovateľovej trestnej veci:

Sťažovateľ podal okresnej prokuratúre žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu 8. augusta 2013. V tom čase sa jeho trestná vec nachádzala v štádiu prípravného konania. Pretože žiadosti okresná prokuratúra nevyhovela, predložila ju 13. augusta 2013 okresnému súdu, ktorý o nej konal pod sp. zn. 1 Tp 27/2013. Následne okresná prokuratúra podala v tejto veci okresnému súdu obžalobu. Pre účely rozhodnutia o väzbe (a to jednak po podaní obžaloby – § 238 ods. 3 Trestného poriadku, ako aj o žiadosti sťažovateľa – § 79 ods. 3 Trestného poriadku) okresný súd nariadil verejné zasadnutie na 4. september 2013. Dňa 23. augusta 2013 však okresný súd v trestnej veci meritórne rozhodol trestným rozkazom sp. zn. 3 T 98/2013, ktorým sťažovateľovi uložil nepodmienečný trest odňatia slobody. Toto rozhodnutie okresný súd doručoval sťažovateľovi, jeho obhajcovi a prokurátorovi okresnej prokuratúry práve na nariadenom verejnom zasadnutí 4. septembra 2013. Ako z obsahu zápisnice o tomto verejnom zasadnutí vyplýva, práva podať odpor proti trestnému rozkazu sa všetci vzdali, preto okresný súd konštatoval nadobudnutie právoplatnosti a vykonateľnosti trestného rozkazu dňom 4. septembra 2013.

Okresný súd v závere zápisnice o verejnom zasadnutí ďalej uviedol:

„Trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov... bude ihneď nariadený po skončení VZ.

Vzhľadom na právoplatný trestný rozkaz vo výroku o vine a treste rozhodnutie súdu podľa § 238 ods. 3 Tr. por. o ponechaní obvineného vo väzbe a rozhodnutie súdu podľa § 79 ods. 3 Tr. por. o žiadosti o prepustenie z väzby je bezpredmetné.“

Podstata námietky sťažovateľa v tejto časti sťažnosti podanej ústavnému súdu spočíva v nerozhodnutí okresného súdu o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu. Ústavný súd konštatuje, že síce okresný súd nevydal rozhodnutie o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, avšak presvedčivo uviedol dôvody, prečo tak postupoval, a tomuto postupu nie je z hľadiska uplatnenej ochrany ústavou zaručeného základného práva na osobnú slobodu čo vytknúť.

Aj podľa názoru ústavného súdu by v tomto prípade vydanie rozhodnutia o väzbe bolo iba formálnym úkonom bez akejkoľvek materiálnej opodstatnenosti a relevantných následkov. Od právoplatného rozhodnutia okresného súdu v merite veci, teda od právoplatnosti a vykonateľnosti trestného rozkazu č. k. 3 T 98/2013-271 z 23. augusta 2013, t. j. od 4. septembra 2013 bol sťažovateľ osobnej slobody pozbavený z iného právneho titulu ako rozhodnutia o väzbe, a to konkrétne z titulu právoplatného odsúdenia na nepodmienečný trest odňatia slobody.

Z materiálneho hľadiska preto nemohlo byť do práva sťažovateľa na osobnú slobodu zasiahnuté tým, že okresný súd nevydal formálne rozhodnutie o sťažovateľovej žiadosti o prepustenie z väzby. Od momentu právoplatnosti a vykonateľnosti rozhodnutia, ktorým sa väzba „preklopila“ do výkonu trestu, bolo bez právneho dôvodu o väzbe rozhodovať, pretože platí, že o dôvodnosti trvania väzby rozhoduje všeobecný súd vždy iba s účinkami pro futuro, teda do budúcnosti, a v tomto prípade dôvody do budúca odpadli rozhodnutím vo veci samej, kedy k ďalšiemu pozbaveniu osobnej slobody došlo na základe uloženia trestu odňatia slobody a nariadenia jeho okamžitého výkonu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným porušením základného práva na osobnú slobodu a označeným postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 98/2013 absentuje akákoľvek príčinná súvislosť, preto neprichádzalo do úvahy iné, ako sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

2.2 Napokon sťažovateľ tvrdí, že sudca, ktorý v jeho trestnej veci vydal konečné rozhodnutie, nebol zákonným sudcom, s čím spája porušenie základného práva na zákonného sudcu a základného práva na obhajobu.

Ako už bolo uvedené, sťažovateľ proti trestnému rozkazu č. k. 3 T 98/2013-271 z 23. augusta 2013 odpor nepodal. Práve podanie opravného prostriedku sťažovateľovi otváralo priestor na uplatnenie tejto námietky pred všeobecným súdom, ktorý bol oprávnený a v prípade jej uplatnenia aj povinný poskytnúť ochranu základnému právu sťažovateľa na zákonného sudcu, a ak s tým sťažovateľ spája aj zásah do práva na obhajobu, tak aj tohto základného práva.

Podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení...

Podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak

a) vo veci rozhodol nepríslušný súd,

b) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu...

e) vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania...

Nepodaním riadneho opravného prostriedku sťažovateľ znemožnil nielen všeobecným súdom (aj vyššej inštancie), ale aj ústavnému súdu vykonať prieskum zákonnosti a s tým súvisiacej ústavnosti zloženia vo veci konajúceho a rozhodujúceho súdu.

Ústavný súd opäť konštatuje, že vzhľadom na už spomínaný princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, ako aj vzhľadom na existenciu orgánu verejnej moci, ktorého právomoc predchádza právomoci ústavného súdu v tejto otázke, bolo potrebné sťažnosť aj v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

Pretože sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšou požiadavkou (priznať mu primerané finančné zadost'učinenie), rozhodovanie o ktorej je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody (čl. 127 ods. 3 ústavy – slová „*vyhovie sťažnosti*“), k čomu v tomto prípade nedošlo.

Z rovnakého dôvodu, t. j. odmietnutia sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej, nevznikla potreba rozhodnúť o žiadosti sťažovateľa o ustanovenie mu právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2014